

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. Пловдив, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300500891 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба от Държавна Агенция „Държавен резерв и Военновременни запаси“ гр. София, чрез юрисконсулт А. В., срещу решение № 427/09.02.2022 г. по гр.дело № 10019 по описа на РС Пловдив за 2021 г.

С обжалваното решение № 427/09.02.2022 г. по гр.дело № 10019/2021 г. РС Пловдив осъжда Държавна Агенция „Държавен резерв и Военновременни запаси“, гр. София, да заплати на „Пловдивска консерва“ АД, ЕИК 115051642, гр. Пловдив, сумата в размер на 13402,38 лева, с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца, представляваща средномесечния пазарен наем за ползването на собствените на ищеца цистерни, пълни с гориво, собственост на ответника, разположени в площадката на „Пловдивска консерва“ АД, в гр. Пловдив, бул. „Коматевско шосе“ № 35, за периода 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 17.06.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 1636,10 лева – разноси в производството.

Жалбоподателят счита решението неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон и необосновано. Оспорва извода на съда, че е налице осъществен фактически състав на чл. 59 ЗЗД, тъй като горивото,

което се е намирало на съхранение при ищеца, е било продадено по силата на борсов договор, но поради запечатване от митническите органи не е било предадено цялото количество гориво. Счита, че факта на предприемане на действия, насочени към преустановяване на ползването на имота от ищеца, изключва общия факт на ползване без основание, поради което и липсва елемент от фактическия състав и не е налице неоснователно обогатяване. Счита недоказано количеството гориво, което се съхранява на територия на ищеца, при липса на съвпадение между твърденията му и обективизираното в протокол за отговорно пазене от 2011 г. Твърди, че количеството измерено гориво през 2021 г. от негова комисия е установила различно количество и качество на съхраняваното гориво от това, което се сочи в исковата молба. Счита, че не е налице и елемент от фактическия състав на неоснователното обогатяване – обедняването на ищеца, тъй като ищецът не е бил лишен от възможността да ползва имота, който, по силата на сключен договор за наем, не е имал правото да преотдава на трети лица, а процесните резервоари са корозирали, с нарушена цялост, не са калибрани и не отговарят на законовите изисквания за съхранение на гориво. Поради това счита, че не са доказани обстоятелства, създаващи възможност за придобиване на ползи, които ги правят сигурни, като цитира съдебна практика. Счита, че в решението не е съобразен факта, че ДА е на бюджетна издръжка, дейността по съхранение на гориво от военновременен запас не е подчинена на пазарните механизми, а на законова регламентация, поради което агенцията може да се обогати до размера на утвърдените пределни цени за заплащане на възнаграждение за съхранение. Прави извод, че като е присъдил сума, базирана на пазарни аналози, съдът е постановил несправедливо решение, несъобразено със закона и задължителната практика на ВС, според които се дължи по-малката сума между обедняването и обогатяването. Счита, че съдът не е съобразил и задължителната практика на ВКС постановена по реда на чл. 290 от ГПК, кога е налице идентичност между постановени съдебни решения, като счита, че е неправилно позоваването на съда на СПН на решение, което касае друг период на претендирано обезщетение. Моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде отхвърлен предявеният от „Пловдивска консерва“ АД иск, като неоснователен. Претендира присъждане на разноски в производството. В съдебно заседание поддържа формулираните в жалбата оплаквания, като допълва, с оглед твърдението за недоказаност на количество гориво, оставено на отговорно пазене, че при изтеглянето му през месец март 2022 г. е установено, че е със 69,452 т. по-малко от твърдяното, за което се събрани писмени доказателства във въззивното производство. В писмена защита поддържа изложените в жалбата съображения за неоснователност и недоказаност на предявените искове и направеното искане.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от въззиваемия „Пловдивска консерва“ АД, чрез адв. С., в който сочи, че подадената въззивна жалба не съдържа конкретни оплаквания и нарушения на законови норми, поради което е шаблонна и моли да се

разгледа по правилото на чл. 269, изр. 2 от ГПК. Сочи, че собствеността на горивото е доказана със сключения анекс към борсовия договор, а вида – с констативен протокол от 2010 г. на ТД „ДР“. Счита представените писмени доказателства от 2021 г. за неотнормими към процесния период, тъй като са изготвени четири години след изтичането му. Освен това сочи, че количеството гориво към датата на предаването му е посочено на база претегляне, а в доказателствата от 2021 г. определено по обемен метод, въпреки, че цистерните не са калибровани и сертифицирани. По отношение на качеството на горивото твърди, че данни какво гориво е предадено за пазене няма, поради което и неоснователни са твърденията за отклонение в нормите за качество, още повече, че към приемане на горивото е поето задължение само за пазене и съхранение, а не за обновяване. Счита неоснователен и преклудирани довода на въззивника, че цистерните са били включени в предмета на договора за наем, сключен между „Пловдивска консерва“ АД и „Филикон-97“ АД, като това твърдение е било прието за неоснователно в предходни спорове между страните, разрешени с влезли в сила решения, а по делото няма данни за промяна на установените в производствата правнозначими факти. Неоснователен намира довода във въззивната жалба, че съдът не е отчетел спецификата на установените между страните отношения, като решението е в разрез с принципа на справедливост, тъй като, съгласно задължителната практика на ВКС по чл. 290 от ГПК, единствен начин за обезщетяване е присъждане на евентуалния, очакван от собственика доход – равен по размер на спестения пазарен наем на ползваната чужда вещ, който собственикът неминуемо би получил при отдаването и под наем. Оспорва и относимостта на цитираното в жалбата ТР, указващо кога е налице идентитет между две дела, като твърди, че представените решения са с оглед зачитане на последиците от влизането им в сила.

Моли да бъде оставена подадената въззивна жалба без уважение като неоснователна и да бъде оставено в сила решението на РС Пловдив, като правилно, обосновано и законосъобразно. Претендира разноси във въззивното производство. В писмена защита поддържа съображенията си за основателност на предявените искове и неоснователност на въззивната жалба. Счита събраните във въззивното производство писмени доказателства неотнормими към спора, с оглед процесния период.

Окръжен съд Пловдив, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, освен при необходимост от прилагане на императивни правни норми. Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, постановено по допустим иск, не е налице нарушение на

императивни материално-правни норми.

Производството по делото е образувано по предявени иски с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Ищецът „Пловдивска консерва“ АД твърди, че след прекратяване на договор за съхранение на военновременни запаси № 23 от 14.03.2008 г., сключен с ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“, продължил да съхранява в 13 собствени цистерни 248,192 тона гориво, тъй като по силата на закона отговарял за него до преместването му, включително в процесния период от 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. Въпреки задължението на ответника по закон да реализира или премести освободените запаси, съхранявани в търговци и организации, в срок до една година от освобождаването им и прекратяване на договора за съхранение през 2009 г., до подаване на исковата молба това не било сторено. Поради това твърди да е налице неоснователно обогатяване, тъй като е бил лишен от възможността да ползва своите 13 бр. цистерни, в които било съхранявано 248,192 тона гориво за процесния период, като обедняването, поради лишаване от ползването им, измерява със средния пазарен наем на вещите - 13402,38 лева, а държавната агенция твърди да се е обогатила със същата тази сума, спестени разходи за наем, поради което моли да бъде осъдена да му я заплати.

Ответникът Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ оспорва да е налице фактическият състав на института на неоснователното обогатяване, тъй като е направил необходимото за реализиране на горивото на стоковата борса, но поради запечатване от митническите органи на горивото не е имала възможност да го предаде на купувача изцяло, оспорва процесното гориво да е същото по вид и количество с оставеното с договор за съхранение на военновременни запаси. Оспорва ищецът да е бил лишен от възможността да ползва собствения си недвижим имот, както и, че като бюджетна организация, неплащайки възнаграждение за съхранение на гориво би се обогатила до определените пределните цени за това, като дейността по съхранение и опазване на военновременни запаси е нормативно регулирана и не се подчинява на действащите пазарни механизми.

Районният съд, като е обсъдил представените по делото писмени доказателства, е приел за установено, че при ищеца „Пловдивска консерва“ АД за периода 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. се съхранява, в 13 на брой цистерни, негова собственост, 248,192 тона тежко гориво, собственост на ответника, за съхранението на което липсва договорно првоотношение, като пазарният наем за съхраняване на горивото за процесния период, установен с неоспорена от страните експертиза, е в размер на 13402.38 лева, като именно с тази сума ищецът се е обеднил за сметка на обогатяването на ответника, за която сума е уважил иска.

Пред районен съд са представени и приети писмени доказателства, разпитани са свидетели, приета е експертиза. Няма спор между страните, по отношение на приетото

от районен съд, че по силата на сключен между страните договор за съхранение на военновременни запаси № 23 от 14.03.2008 г. „Пловдивска консерва“ АД е съхранявало военновременен запас от гориво, срещу уговорено възнаграждение, като договорът е бил прекратен, считано от 01.01.2010 г. С Констативен протокол на държавната агенция от 22.06.2010 г., служители на последната са удостоверили, че „Пловдивска консерва“ АД е съхранявала 969,358 тона дизелово гориво, собственост на агенцията, от които 263 тона в собствена база, а 706,358 тона на наета площадка за съхранение на петролни продукти, на територията на „Балканкар Рекорд“ АД в гр. П., ***. С друг констативен протокол на ТД на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“ гр. Пловдив от 06.08.2010 г. е констатирано, че като военновременен запас в „Пловдивска консерва“ АД, съгласно ведомостите за движение на наличностите на материали и стоки, се съхранява 969,358 промишлено дизелово гориво, разпределено в 13 броя хоризонтални и 1 бр. вертикален резервоари на територията на Пловдивска консерва и 3 бр. вертикални резервоари на територията на „Балканкар Рекорд“ АД. Количеството е констатирано и в протокол за фактическо замерване на промишлено дизелово гориво от 06.08.2010 г.

С Борсов договор № 402 от 25.08.2010 г. е продадено изцяло намиращото се количество гориво на съхранение в „Пловдивска консерва“ АД, като част от същото е било предадено на купувача, а за останалата част от 313,776 тона е съставен анекс към договора от 23.12.2011 г., с който се намалява количеството продадено гориво, съхранявано в „Пловдивска консерва“ АД, от 969,600 на 655,824 тона. С протокол за отговорно пазене от 01.06.2011 г. от Агенция „Митници“ са оставени на отговорно пазене в „Пловдивска консерва“ АД, задържани на основание чл. 107б от ЗАДС, тежки горива 203,236 тона и газьол 65,342 мт., намиращи се в метални резервоари в гр. П., *** – площадка на „Балканкар Рекорд“ АД, като същите са преместени в 13 броя резервоари, намиращи се в производствена база на „Пловдивска консерва“ АД, бул. „Коматевско шосе“ № 35 в гр. Пловдив, като всички 13 резервоара са запечатани с пломби, за което са съставени и приети по делото протоколи за осъществени контролни действия на лица, извършващи дейности с акцизни стоки от 06.07.2011, 11.07.2011 г., 12.07.2011 г., 13.07.2011 г., 14.07.2011 и 15.07.2011 г.

Не се спори по отношение на приетото от районен съд, че цистерните, в което е съхранявано горивото в процесния период 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г., са собствени на ищеца.

Не се оспорва и изцяло кредитираното заключение на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, съгласно което се установява, че поставените от Агенция „Митници“ пломби на 13 броя цистерни, са налични, като в счетоводството на ответника към дата 09.11.2021 г. количеството гориво, което се води по партидата на ищеца е 248.192 тона „Газьол за промишлени и комуникационни цели“, а за периода от

01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. пазарния наем за съхраняване на горивото е в общ размер на 13402,38 лева.

По отношение на възприетата от районния съд фактическа обстановка следва да се посочи, че въззивният съд е обвързан от онези фактически изводи, за които във въззивната жалба и отговора към нея липсват оплаквания, т.е. настоящата инстанция не може да приеме за установена различна фактическа обстановка без нарочни възражения в този смисъл от страна на жалбоподателя и/или въззиваемата страна. Не се оспорва приетата от съда, въз основа на писмените доказателства, описани подробно в обжалваното решение, фактическа обстановка, с изключение на спорния въпрос относно количеството и качеството на горивото, оставено за пазене на „Пловдивска консерва“ АД.

Във въззивното производство са приети представени и от двете страни нововъзникнали писмени доказателства. Същите не променят възприетата от съда фактическа обстановка, доколкото подкрепят фактическите изводи на районен съд, или се отнасят за период, извън процесния. В приетото писмо от ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“ до жалбоподателя се сочи, че агенцията е собственик на нефтопродукта в процесните резервоари, находящи се на ГСМ площадка на „Пловдивска консерва“ АД и води на отчет в цитирания съхранител запас от собствен газбол за промишлени и комунални цели в размер на 248,192 тона, което количество е реализирано като продукт за последваща обработка или преработка по сключен договор с „Норт уест ойл“ ООД. Това писмено доказателство съдържа извънсъдебно признание на жалбоподателя относно количеството гориво, което е останало при въззиваемия след прекратяване на договора за съхранение на военновременни запаси.

Приети са представените от жалбоподателя писмени доказателства под опис, съгласно които месец март тази година е преместено цялото налично количество газбол за промишлени и комунални цели, намиращо се във въззиваемото дружество, като е предадено количество от 178,740 тона, вместо 248,192 тона, или с 69,452 тона по-малко от останените за съхранение. Тези доказателства установяват различно количество на горивото, находящо се в цистерните на въззиваемото дружество, но са неотносими към процесния период 01.01.2017 г. - 30.06.2017 г., като между края на периода и съставянето им действително има дълъг период от време, поради което не може да се приеме, че установяват количеството гориво и към 2017 г., което е било съхранявано от дружеството.

Както е приел и районния съд, количеството гориво към процесния период се установява от констативните протоколи, издадени от служители на жалбоподателя към 06.08.2010 г., според които е било 969,358 тона, от които 655,824 тона са били продадени с описания по-горе борсов договор и предадени на купувача, а 65,342 тона са били отнети в полза на държавата, с влязло в сила наказателно постановление. Така

се получава общо 248,192 тона гориво, собственост на агенцията, съхранявани от ищеца „Пловдивска консерва“ АД, част от които в размер на 203,236 тона първоначално са били в резервоари на територията на „Балканкар- Рекорд“ АД в гр. Пловдив, ул. „Кукленско шосе“ №17, а впоследствие са преместени и оставени от служители на Агенция „Митници“ на отговорно пазене в производствената база на „Пловдивска консерва“ АД, находяща се в гр. Пловдив, бул. „Коматевско шосе“ №35, до приключване на образуваните административнонаказателни производства. Точно това количество е посочено и в приетото в настоящото производство писмо, изпратено от жалбоподателя ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“ до въззиваемия, същото фитурира и в счетоводните записвания на жалбоподателя, което е установено с приетата без възражения на страните съдебно-счетоводна експертиза. Представените в първоинстанционното и настоящото производство писмени доказателства, в които се сочи, че са измерени количества гориво по-малко от посочените, както и, че е реално предадено количество гориво с 69,452 тона по-малко от оставените за съхранение, не могат да обосноват извод, че към процесния период - 01.01.2017 г. до 30.06.2017 г. горивото е било в различен обем от посоченото в констативните протоколи от жалбоподателя и протокол за отговорно пазене от 21.07.2011 г. Освен това следва да се зачете и силата на пресъдено нещо на постановеното решение на ОС – Пловдив по в.гр.д. № 451/2021 г. постановено за същото вземане, между същите страни, на същото основание, за предходния на процесния период, а именно 01.07.2016 г. до 31.12.2016 г., в което е прието, че в собствените на ищеца цистерни се съхранява 248,192 тона газьол за промишлени и комуникационни цели, към 31.12.2016 г. Действително, решението няма сила на пресъдено нещо по отношение на периода по настоящото дело (ако бе така настоящото производството би било недопустимо), както обосновава жалбоподателя. Съгласно разпоредбите на чл. 297 и чл. 298 от ГПК това решение е задължително за страните и настоящия състав на съда и следва да бъде зачетено, а съгласно чл. 299, ал.1 от ГПК спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван. Решението по в.гр.д. № 451/2021 г. на ПОС е формирало сила на присъдено нещо за посочения период 01.07.2016 г. до 31.12.2016 г., включително и по отношение на количеството съхранявано гориво, като исковата претенция в настоящото производство е за периода, непосредствено следващ този по влязлото в сила решение. Поради това съдът не може да приеме различен фактически извод, при липса на събрани доказателства за осъществени различни факти след 31.12.2016 г., както по отношение на количеството гориво, така и по отношение на собствеността на същото, с оглед неговите характеристики, установени с приетите по делото лабораторни експертизи. Поради това, както и с оглед липсата на спор, че се касае до горивото, задържано от митническите органи към 2011 г., то не може да се приеме, че се касае за някакъв друг вид гориво, различно от съхраняваното като държавен резерв.

Този извод се потвърждава и от извънсъдебното изявление на жалбоподателя – писмо изх. № 1319/09.03.2022 г. на ДА „Държавен резерв и военновременни запаси“, прието в настоящото производство. С оглед изложеното съдът не споделя възражението на жалбоподателя, че не е доказано количеството гориво, съхранявано в собствените на ищцовото дружество цистерни. По отношение на качеството на съхраняваното гориво, доколкото се доказва, че е остатък от предоставеното за пазене с прекратения договор за съхранение на военновременни запаси, то дали е запазено качеството на същото не може да повлияе на изхода на делото, доколкото се претендира обезщетение за неоснователно ползване на съдове за съхранение на гориво. С оглед изложеното съдът възприема изцяло извода на районния съд за количеството гориво, което е било в цистерните на въззиваемото дружество за процесния период.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че не е осъществен фактическият състав на института на неоснователното обогатяване, тъй като към процесния период горивото е било реализирано по силата на сключен борсов договор, както и, че причината за съхранението му от въззиваемото дружество е била, че е оставено за отговорно пазене от митническите органи, до приключване на административнонаказателното производство. Посочената разпоредба на чл. 107 б, ал. 2 от ЗАДС не е приложима, доколкото регламентира съхранението на иззети и задържани стоки - предмет на нарушение, до приключване на административнонаказателното производство. Към процесния период – началото на 2017 г. е било приключило административнонаказателното производство и издаденото наказателно постановление за отнемане в полза на държавата на иззетите 203,236 тона гориво е било отменено с влязло в сила решение от 17.07.2014г. по КНАХД № 1493/2014 г. на ПАС (служебно проверено от съда), поради което и горивото не е било съхранявано на основание оставянето му за отговорно пазене, а поради неизпълнение на задължението на държавната агенция да реализира или премести освободените запаси, съхранявани в търговци и организации, в срок до една година от освобождаването им, на осн. чл. 24 от ЗДРВЗ, за които пък дружеството съхранител носи отговорност до реализирането или преместването им, по силата на същия закон. Или лишаването от ползването на собствените на дружеството цистерни е на основание неизпълнение на задължението на държавната агенция да премести собственото си гориво след изтичане на срока на договора за съхранение на военновременни запаси. Поради това и обедняването на ищцовото дружество, поради невъзможност да ползва собствените си резервоари за гориво, е в следствие на същият факт, от който държавната агенция се е обогатила - ползване на собствените на дружеството резервоари за съхранение на нейно гориво, без основание.

С оглед посочените в жалбата оплаквания срещу постановеното решение следва да се посочи, че не е предмет на исковата претенция ползване на недвижимия имот, собственост на ищцовото дружество, в който са разположени резервоарите за гориво, а

само ползване на самите резервоари за съхранение на гориво. Няма събрани доказателства, че същите не са били годни за съхранение на гориво към 2017 година, още повече, че и към реализацията на горивото, същото се е намирало именно в тях.

Съгласно постоянната практика на касационната инстанция, при иска по чл. 59 ЗЗД при неоснователно ползване на чужда вещ, вредата за собственика не се доказва, като тя винаги е израз на негативния резултат на невъзможността да се ползва вещта за времето, когато собственикът е лишен от фактическата власт поради поведението на ответника по иска. Размерът на вредите е определяем на база средномесечния пазарен наем на вещ със същото предназначение, вид, функционална характеристика, установен с помощта на вещо лице. Ищецът, предявил иск по чл. 59 ЗЗД, може да претендира само за това, с което имуществото му е намаляло, затова обезщетението по чл. 59 от ЗЗД се определя като разлика между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника и тази разлика трябва да бъде определена от съда с оглед на доказаните факти. Именно това е приел и първоинстанционния съд, като е присъдил среднопазарния наем на ползваните от ответника вещи без основание, с помощта на заключение на вещо лице. Възраженията на жалбоподателя за лимит на възнаграждението за съхраняване на гориво не са доказани в производството и не могат да дадат отражение на размера на обезщетението, доколкото са относими единствено при облигационни отношения между държавната агенция и външен съхранител. Безспорно се доказва в настоящото производство, че собствените на въззиваемото дружество съдове за съхранение на гориво са били заети от такова, собственост на жалбоподателя. Това само по себе си доказва основанието на иска, като размерът е определен с помощта на вещо лице, заключението на което не е оспорено от страните и възприето изцяло от съда. Ето защо искът се явява доказан както по основание, така и по размер, поради което, като е уважил същия изцяло, районния съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на спора на въззиваемата страна се дължат разноски, на основание чл.78, ал. 3 от ГПК , в размер на 1000 лв., заплатеното адвокатско възнаграждение в брой, удостоверено в договор за правна защита и съдействие от 04.05.2022 г.

Водим от изложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 427/ 09.02.2022 г., постановено по гр.д. № 10019/ 2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, XXII гр. състав.

ОСЪЖДА Държавна Агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ № 3, представлявана от С. П., да заплати на „Пловдивска консерва“ АД, ЕИК 115051642, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, бул. „Коматевско шосе“ № 35, представлявано от Б. К., сумата от 1000 лв. (хиляда лева) направени разноси във въззивното производство, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____